

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**1.Bf.104/2020/20.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2020. év november hó 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**? v é g z é s t:**

**A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 8.B.70/2019/29. számú ítéletét I. rendű és II. rendű vádlottal szemben helybenhagyja.**

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

**I n d o k o l á s:**

A Budapest Környéki Törvényszék a 2020. év március hó 11. napján kihirdetett 8.B.70/2019/29. számú ítéletével I. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat (3) bekezdés), 2 rendbeli járművezetés bódult állapotban vétségében (Btk. 237. § (1) bekezdés), társtettesként elkövetett lopás vétségében (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont és társtettesként elkövetett orgazdaság büntetében (Btk. 379. § (1) bekezdés c) pont I. fordulat, (3) bekezdés a) pont) állapította meg, ezért I. r. vádlottat halmazati büntetésül 6 évi szabadságvesztés büntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban rendelte letölteni, valamint I. r. vádlottal szemben vagyonekobzást is alkalmazott.

II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat (3) bekezdés) társtettesként elkövetett lopás vétségében (Btk. 370. § (1) bekezdés (2) bekezdés a) pont és társtettesként elkövetett orgazdaság büntetében (Btk. 379. § (1) bekezdés c) pont I. fordulat, (3) bekezdés a) pont) állapította meg, ezért II. r. vádlottat halmazati büntetésül 4 évi szabadságvesztés büntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetést fegyházban kell letölteni, valamint II. r. vádlottal szemben vagyonekobzást is alkalmazott.

Rendelkezett az elsőfokú bíróság mindkét vádlott esetében az előzetes fogva tartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, a lefoglalt tárgyakról, elkobzásról és a bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész I. r. és II. r. vádlott terhére, büntetésük súlyosítása végett, I. r. vádlott és védője a lopás vétsége és orgazdaság büntette tekintetében felmentésért, a kábítószer-kereskedelem vonatkozásában a minősítés megváltoztatásáért, egyebekben a kiszabott büntetés enyhítésért, II. r. vádlott és védője elsődlegesen a lopás vétsége és orgazdaság büntette tekintetében felmentésért, a kábítószer-kereskedelem büntette helyett kábítószer birtoklásának megállapításáért és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.245/2020/7. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

A fellebbviteli főügyészség írásbeli indítványában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, a bizonyítási eljárás során felderített és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, ami az ügy elbírálása szempontjából szükséges volt. A bizonyítékokat hiánytalanul, a logikai szabályainak megfelelően egyenként és egymással összevetve értékelte, helyesen mérlegelt és megalapozott tényállást állapított meg. Okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és cselekményeiket is törvényesen minősítette.

Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket nagyobb részt helyesen rögzítette, azonban a büntetés célját egyoldalúan vette figyelembe. További súlyosító körülményként indítványozta figyelembe venni a huzamosabb időn át történő és tártettesi elkövetést, az időmúlásnak pedig az ügyészség szerint túlzott jelentőséget tulajdonított az elsőfokú bíróság. Az I. r. és a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés a belső arányosságnak sem felel meg, figyelemmel arra, hogy I. r. vádlott többszörösen büntetett, míg II. r. vádlott büntetlen előéletű. Mindkét vádlott esetében súlyosít a többszörös halmazat, de az I. r. vádlott több bűncselekményt követett el, hosszabb az elkövetési idő és a kábítószer mennyisége is nagyobb, továbbá kezdeményező szerepe volt a bűncselekmények elkövetésében. Mindkét vádlott büntetésének súlyosítását indokoltnak tartotta, de eltérő mértékben.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekkel kapcsolatos rendelkezéseit törvényesnek tartotta az ügyészség, álláspontja szerint a vagyonek kobzást is helyesen rendelte el az elsőfokú bíróság, de az összeg megbontása nem volt indokolt. Észrevételezte, hogy a T-170/2018. számon nyilvántartott kábítószerokról nem rendelkezett az elsőfokú bíróság, ennek pótlását szükségesnek tartotta.

I. r. és II. r. vádlott védője fellebbezésének indokolását írásban is benyújtotta (Be. 584. § (6) bekezdés), I. r. vádlott védője az írásban bejelentett fellebbezését kizárólag a kiszabott büntetés enyhítése végett tartotta fenn a nyilvános ülésen, míg II. r. vádlott védője írásbeli fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta.

Az I. r. vádlott védője perbeszédében a bejelentett fellebbezés irányára tekintettel az enyhítő körülmények kiegészítését indítványozta. Kiemelte, hogy a vagyon elleni bűncselekmények körében további enyhítő körülmény, hogy az okozott kár kisebb részben ugyan, de megtérült, az elkövetési érték pedig inkább a minősítést alapozó alsó határhoz közeli. A kábítószer-kereskedelem kapcsán további enyhítő körülmény, hogy a kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát számottevően nem haladta meg. Külön kiemelte, hogy I. r. vádlott élete kedvező irányba fordult, elhelyezkedett, szüleit, nagyszüleit is támogatja, az erre vonatkozó igazolásokat ismertette, majd csatolta. Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eltúlzottan súlyos büntetést szabott ki, melynek enyhítését indítványozta.

A II. r. vádlott védője perbeszédében elsődlegesen bizonyítottság hiányában a vagyon elleni bűncselekményekkel kapcsolatban II. r. vádlott felmentésére, a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény körében téves minősítésre, másodlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt. Végezetül pedig az eljárás során már korábban is kifogásolt eljárási szabálysértésre figyelemmel az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

I. r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy megbánta a bűncselekmény elkövetését.

II. r. vádlott a nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, távolmaradása azonban az eljárás befejezésének nem volt akadálya.

A bejelentett kétirányú fellebbezések eredményre nem vezettek.

A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat terjedelmét illetően a tényállást és jogi minősítést egyaránt támadó II. r. vádlott és védője perorvoslatára figyelemmel - függetlenül az I. r. vádlottat érintő korlátozott, csak a büntetést támadó védelmi fellebbezésre - a Be. 590. § (10) bekezdése értelmében a felülbírálat a Be. 590. § (2) bekezdése alapján teljeskörű. E szerint a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálja felül, ha ugyanazon bűncselekmény vonatkozásában több fellebbezésre jogosult jelentett be fellebbezést, és legalább egy fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezését sérelmezi. A felülbírálat a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére.

Az ítéletábra a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási, szabályokat megtartotta, az eljárást perrendszerűen folytatta le. A II. r. vádlott védője már az elsőfokú eljárásban, majd a benyújtott írásbeli fellebbezésében is eljárási szabálysértésre hivatkozott II. r. vádlott első gyanúsított meghallgatásával kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hosszan fejtette ki, hogy II. r. vádlott első gyanúsított kihallgatása - amelyre kirendelt védője távollétében került sor - miért felelt meg az akkor hatályos eljárásjogi rendelkezéseknek.

Az ítéletábra a védő fellebbezésében hivatkozottaknak megfelelően ismételt megvizsgálta azt a védelmi hivatkozást, miszerint a II. r. vádlott első gyanúsított kihallgatása során rögzített vallomása nem értékelhető törvényes bizonyítékként, figyelemmel arra, hogy a nyomozó hatóság megsértette az akkor hatályos eljárási törvény rendelkezéseit, kötelező védelem esetén a terhelt érdekében kirendelt védőt az első kihallgatás helyéről és időpontjáról igazolható módon olyan időpontban kell értesíteni, hogy a védőnek lehetősége legyen az eljárási cselekményen részt venni, védői jogait gyakorolni. II. r. vádlott esetében a nyomozó hatóság pedig ezen törvényi követelményt nem tartotta be.

A 8/2013. (III. 1.) AB határozat által értelmezett alkotmányos követelmény, miszerint az AB határozat szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében meghatározott alkotmányos követelményt sérti, és ezért a terhelt vallomása bizonyítékként nem értékelhető abban az esetben, ha a védő időben történő értesítése elmarad, vagy annak megtörténte nincsen hitelt érdemlő módon dokumentálva. Az Alkotmánybírósági határozat indokolásában rámutatott arra, hogy nyomozati szakban eltérő érdekek érvényesülnek a bizonyítékok összegyűjtése terén, mint a bíróság előtt zajló kontradiktórius eljárásban. A rendőrség elsődleges feladata, hogy megszerezze a bizonyítási eszközöket, a védő részvétele ily módon az eljárási cselekményeken nem kötelező, csak lehetőség. A bíróság eljárásában - a kötelező védelem eseteiben - a védő részvétele a tárgyaláson kötelező, tekintve, hogy itt a rendelkezésre álló bizonyítékok törvényességének ellenőrzése és értékelése zajlik, a büntetőjogi felelősséget megalapozó vagy éppen kizáró tényállás megállapítása végett. A nyomozati szakban azonban a feladatok teljesíthetősége miatt a fegyverek egyenlőségének alkotmányos elve csak korlátozásokkal érvényesülhet. A védekezési jog lehetőségét azonban már az első gyanúsított kihallgatást megelőzően is biztosítani kell.

Az AB határozat a nyomozás során irányadó értesítési kötelezettség vonatkozásában hivatkozik a 23/2003. (IV. 24.) BM-IM rendelet 6. §-ára, melynek értelmében a fogva lévő terhelt első kihallgatását megelőzően biztosítani kell, hogy védőt hatalmazhasson meg. A 9. § (2) bekezdése pedig előírja, hogy a védőt kellő időben, de legkevesebb 24 órával korábban, a hely és időpont

megjelölésével szükséges értesíteni azokról az eljárási cselekményekről, amelyeken jelen lehet. A Rendelet 9. § (4) bekezdése tartalmazza azokat a kivételeket, amikor a védő jelenléte nélkül is kihallgatható a terhelt, mert ez esetben a terhelti jogainak érvényesülését biztosítja a Be. 117. § (2) bekezdésében írt törvényes figyelmeztetés, amely az önvádra kötelezés tilalmát és a vallomásmegtagadás lehetőségét tartalmazza. A védő értesítését azonban mindig dokumentálni kell, illetőleg azt a körülményt, hogy az értesítés ellenére nem kívánt vagy nem tudott a gyanúsított kihallgatáson jelen lenni. A hivatkozott AB határozat példaként jegyzi meg, hogy nem megfelelő az értesítési eljárás, amennyiben a nyomozó hatóság késő éjszakai órán, a védő irodájában működő fax útján értesíti az ügyvédet a kirendelés és az első terhelti kihallgatás időpontja tekintetében. Ilyen esetben nyilvánvaló, hogy a védő csak reggel, a munkaidő kezdetekor, vagy hétvége esetén, az első munkanapon értesül e tényekről, amikor már a lezajlott gyanúsított kihallgatáson nem állt módjában a terhelt érdekében eljárni. Ilyen és hasonló eljárási módok esetén nem tekinthető törvényesnek a terhelt beismerő vallomása.

Jelen ügyben az állapítható meg, hogy a rendőrök egy budapesti kirendelt védőt mobiltelefonon és időben értesítettek a kirendelésről, és az ügyvéd eldönthette, hogy részt tud-e venni a 2018. március 2-én 15 óra után tetten ért II. r. vádlott aznap 19:30 órára tervezett első kihallgatásán, vagy nem. A védő nem kívánt megjelenni, de a jegyzőkönyv szerint II. r. vádlottat eljárási jogaira a kihallgatás megkezdése előtt teljeskörűen figyelmeztették, melyet megértett és tudomásul vett, a jegyzőkönyvet aláírta, így beismerő vallomása törvényesen szerzett és értékelhető bizonyíték.

Ismételten vizsgálta az ítéletábra azon védelmi hivatkozást is, hogy II. r. vádlott korábbi kábítószer fogyasztása miatt nem volt kihallgatható állapotban és ennek a körülménynek a fennálltát/hiányát az elsőfokú bíróság nem volt jogosult megítélni orvosszakértő bevonása nélkül. Az ítéletábra álláspontja megegyezik az elsőbírói állásponttal, ha a kihallgatott gyanúsított szervezetében utóbb igazoltan kábítószer hatóanyag van, nem feltétlenül eredményezi azt, hogy a kihallgatott személy által előadottak nem vehetőek figyelembe bizonyítékként. Ezen körülménynek akkor van jelentősége, ha az kihat a tudatára, a vallomástételi képességére. A kihallgatást folytató rendőr, ha észleli a kihallgatott személy ilyen állapotát, akkor a kihallgatást felfüggeszti és erről jelentést készít. Ilyen jelentés jelen ügyben nem található, így a gyanúsított kihallgatásakor befolyásoltságmentes állapotban volt. Adott időintervallumban a befolyásoltság megállapíthatósága nem orvosszakértői kérdés, általános élettapasztalattal eldönthető, hogy a gyanúsított adekvát válaszokat ad, avagy állapota miatt nincs kihallgatható állapotban. Megjegyzendő, hogy alkalmi kábítószer fogyasztók nem kerülnek a fogyasztás következtében olyan állapotba, hogy elmeállapotuk megítélése csak szakértő bevonásával lenne eldönthető. II. r. vádlottat munkavégzésében sem akadályozta korábbi kábítószer fogyasztása. Pánikreakciója, féltelme az esetleges letartóztatása miatt, aminek fizikai megnyilvánulása is volt, nem befolyásolta, kihallgatható állapotát. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság az első gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvet, mint törvényesen szerzett bizonyítékot vette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének teljeskörűen eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonta és a bizonyítékokat értékelve megfelelő következtetéseket vont le. Helyesen járt el, amikor a tényállást III. r. vádlott társait is terhelő beismerő vallomását, II. r. vádlott önmagát és I. r. vádlottat is terhelő első gyanúsított vallomását figyelembe véve a meghallgatott tanúvallomásokra szakértői véleményekre és okirati bizonyítékokra alapította.

Az elsőfokú bíróság a lefoglalt kábítószerrel és a fellelt vagyontárgyakkal kapcsolatos releváns kérdéseket helyesen válaszolta meg a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján.

Bár az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett az általa megállapított történeti tényállás a Be. 592. § (2) bekezdése szerint kis részében megalapozatlan, de ezt a másodfokú bíróság az iratok alapján az alábbiak szerint kiküszöbölte:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás személyi részét I. r. vádlottat érintően annyiban pontosítja, hogy I. r. vádlott ács-állványozó segédmunkásként helyezkedett el, 220.000 forint havi jövedelme van. Gépkocsi tulajdonnal már nem rendelkezik. Szüleit és nagyszülőjét támogatja.

Az ítéleti tényállást azzal egészíti ki, hogy II. r. vádlott alkalmi kábítószer fogyasztó.

Az ítéleti tényállásból mellőzi a feltalált tárgyak számozott bűnjel szerinti jelölését.

A pontosított tényállás teljes körű, megalapozott és irányadó volt a másodfokú eljárásban. Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést I. r. és II. r. vádlott bűnösségére és cselekményeiket is helyesen minősítette.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy I. r. és II. r. vádlott közegészségügyi bűncselekménye kereskedéssel elkövetett kábítószer kereskedelem büntette. Az e körben adott kifogástalan indokolását csupán annyiban egészíti ki az ítéletábra, hogy I. r. vádlottnak a mérlegekkel és simítózáras tasakokkal kapcsolatos előadása, mely szerint azok a saját használatra megvásárolt kábítószer lemérésére, adagolására szolgáltak, elfogadhatatlan, egy szerhasználó személynek semmi szüksége két mérlegre és számtalan, kábítószer kipurciózására szolgáló tasakra, különösen arra figyelemmel, hogy a saját előadása szerint cigaretta formájában elszívott marihuána fogyasztási adagja - a kábítószer jellegzetességei folytán - nem igényel külön mérést, simítózáras tasakba csomagolást.

Azon vádlotti előadás sem fogadható el, hogy a feltalált kábítószert kizárólag saját fogyasztása céljából, hosszabb időszakra szerezte be. A fellelt különböző fajta kábítószerek mennyisége, a tasakok és a mérlegek teljességgel hiteltelenítik ezt az állítást. Az ilyen nagyságrendű „készletezés” fogyasztó esetében elképzelhetetlen, és a kábítószerpiac törvényszerűségeivel is ellenkezik: közismert, hogy a kábítószer hatása, más szóval a pszichotróp anyagok koncentrációja az idő előrehaladtával egyre csökken, így a hosszú távú „készletező fogyasztó” berendezkedés ezzel sem igazolható.

A vagyon elleni bűncselekmények körében adott elsőbírói indokolással az ítéletábra mindenben egyetértett, a közlekedési bűncselekmények elkövetését pedig I. r. vádlott nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság mindkét vádlottat érintően helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, az csupán annyiban szorul kiegészítésre, hogy további enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlottak a bűncselekményt olyan fajta kábítószerekre követték el, amelyeknél a hozzászokás veszélye csekélyebb, illetve a kábítószerek hatóanyag tartalma nem haladta meg jelentősen a jelentős mennyiség alsó határát. A vagyon elleni bűncselekmények esetében mindkét vádlott javára enyhítőként értékelte, hogy az okozott kár bár kisebb mértékben, de megtérült, valamint a vagyon elleni bűncselekményeknél az elkövetési értékhatárhoz közeli volt az okozott kár. II. r. vádlott esetében büntetlen előéletét életkorából adódóan nagyobb nyomatékkaal vette figyelembe az ítéletábra.

A Fővárosi Ítéltábla a kiegészített és értékelt bűnösségi körülmények alapján úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen választotta meg a Btk. 79. §-ában írt büntetési céloknak, valamint a Btk. 80. §-a szerinti büntetéskiszabási elveknek egyaránt megfelelő büntetéseket, így azokat nem érintette.

Az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó valamennyi további rendelkezése az elsőfokú bíróságnak törvényes volt.

A Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét ezért, a Be. 599. §-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 605. § (1) bekezdése alapján I. rendű és II. rendű vádlottal szemben egyaránt helybenhagyta, annak helyes indokai alapján.

Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

**Budapest, 2020. év november hó 24. napján**

**Dr. Rédei Géza s.k.**  
a tanács elnöke

**Dr. Vincze Piroska s.k.**  
előadó bíró

**. Patassy Bence s.k.**  
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 8.B.70/2019/29. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.104/2020/20. számú végzése folytán I. rendű és II. rendű vádlottal szemben a mai napon jogerőre emelkedett.

**Budapest, 2020. év november hó 24. napján**

**Dr. Rédei Géza s.k.**

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
tiszttviselő